

Sygnatura akt IV Ka 668/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kunickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 17 października 2014 roku

sprawy **A. B.**

syna K. i J. z domu S.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego J. N.

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 2 czerwca 2014 roku, sygnatura akt II K 1/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżyciela posiłkowego J. N. od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 668/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko A. B. oskarżając go o to, że:

I. w nocy z 18 na 19 lipca 2013 r. w Ś., woj. (...) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do Zakładu (...), przy ul. (...) w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia mienia znajdującego się w tym Zakładzie o bliżej nieustalonej wartości, przy użyciu łomu próbował wyłamać drzwi wejściowe i dostać się do wnętrza lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu niemożności pokonania zabezpieczenia, przy czym uszkodził drzwi i ościeżnicę powodując straty w wysokości 700 zł na szkodę K. Z.,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk,

II. w nocy z 18 na 19 lipca 2013 r. w Ś., woj. (...) w sklepie z zabawkami, przy ul. (...), po uprzednim zerwaniu kłódki w drzwiach a następnie wyłamaniu drzwi dostał się do wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia szufladę kasy fiskalnej z pieniędzmi w kwocie 58 zł oraz różnego rodzaju zabawki i plecak dziecięcy, czym spowodował straty w mieniu w łącznej kwocie 510 zł na szkodę J. N.,

tj. o czyn z art. 279§1 kk

III. w nocy z 18 na 19 lipca 2013 r. w Ś., woj. dolnosląskiego usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do Sklepu (...), przy ul. (...) w ten sposób, że działając z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia mienia znajdującego się w tym sklepie o bliżej nieustalonej wartości, przy użyciu łomu wyłamał drzwi drewniane z tyłu sklepu z zamiarem dostania się do wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu niemożności pokonania kolejnego zabezpieczenia w postaci metalowej kraty, czym działał na szkodę R. Ł.,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk

IV. w nocy z 25 na 26 czerwca 2013 r. w Ś., woj. (...), po uprzednim wyłamaniu przy użyciu łomu drzwi do Sklepu (...) przy ul. (...) dostał się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze w postaci czekolad, cukierków, batonów, napoi oraz karty startowe o łącznej wartości 1.141,86 zł na szkodę S. K.,

tj. o czyn z art. 279§1 kk

V. w nocy z 9 na 10 lipca 2013 r. w Ś., woj. (...), po uprzednim wyłamaniu drzwi do Piekarni, przy ul. (...) dostał się do wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia kasę fiskalną z pieniędzmi w kwocie 131 zł, czym spowodował straty o łącznej wartości 2.500 zł na szkodę E. G.,

tj. o czyn z art. 279§1 kk.

Wyrokiem zaocznym z dnia 2 czerwca 2014 roku (sygnatura akt II K 1/14) Sąd Rejonowy w Świdnicy:

I. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk i z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn ten na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 14§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach II,III,IV i V części wstępnej wyroku, tj. występków z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk i art. 279§1 kk przyjmując jednocześnie, iż działał on w ramach ciągu przestępstw i za czyn ten na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 14§1 kk przy zastosowaniu art. 91§1 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 91§2 kk wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe połączył i wymierzył mu karę łączną roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 2 (dwóch);

V. na podstawie art. 73§1 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 72§2 kk zobowiązał oskarżonego A. B. do naprawienia szkody w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku poprzez zapłatę na rzecz:

- pokrzywdzonej K. Z. kwoty 700 /siedemset/ złotych;
- pokrzywdzonego J. N. kwoty 510 /pięćset dziesięć/ złotych;

- pokrzywdzonego S. K. kwoty 1.141,86 złotych /jeden tysiąc sto czterdzieści jeden złotych i osiemdziesiąt sześć groszy/;
- pokrzywdzonego E. G. kwoty 2.500 /dwa tysiące pięćset/ złotych;

VII. na podstawie art. 44§2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy pod. Poz. Drz 1316/13 i zarządził jego zniszczenie;

VIII. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa i nie obciążył go opłatą sądową.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżyciel posiłkowy J. N., zarzucając wadliwe przeprowadzenie postępowania w sprawie, które skutkowało niesprawiedliwym wyrokiem.

Ponadto domagał się:

- uchylecia zaskarżonego wyroku w całości,
- uznania przeprowadzonego postępowania dowodowego jako wadliwego, ułomnego, niekompletnego i niesprawiedliwego,
- rozpatrzenia przez Sąd w ramach postępowania złożonego prawidłowo w dniu 1.04.2014 r. pozwu poszkodowanego o naprawienie szkody oraz naprawienie,
- rozpatrzenia zgłoszonego i uzasadnionego wniosku o tymczasowe aresztowanie oskarżonego,
- zasądzenie od oskarżonego kosztów sądowych,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na początku poczynionych rozważań przede wszystkim zaznaczyć należy, iż stosownie do treści art. 425 § 3 kpk odwołujący się może skarżyć jedynie rozstrzygnięcia lub ustalenia naruszające lub szkodzące jego interesom, a zatem musi mieć interes prawny w zaskarżeniu rozstrzygnięcia (graverment), ograniczenie to, co jednoznacznie wynika ze zdania 2 wskazanego przepisu, nie dotyczy oskarżyciela publicznego. W niniejszej sprawie interes prawny jako niezbędny warunek uznania skarżącego J. N. za uprawnionego do wniesienia środka odwoławczego nie został spełniony w zakresie tych czynów, przypisanych zaskarżonym wyrokiem oskarżonemu A. B., którymi oskarżyciel posiłkowy J. N. nie był pokrzywdzony, wymieniony nie posiadał zatem uprawnienia do zaskarżenia wyroku w tym zakresie.

Odnosząc się do zarzutów apelacji formułowanych przez oskarżyciela posiłkowego zauważyć należy, iż składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym i odnosząc się w nich do okoliczności związanych z ujawnioną kradzieżą z włamaniem do sklepu z zabawkami mieszczącego się w Ś. przy ul. (...) pokrzywdzony J. N. wskazał, iż łączna suma strat poniesionych na skutek zaistniałego zdarzenia wynosi 510 zł jak podał cyt. „Ja zrobiłem inwentaryzację, z tego co ustaliłem sprawca dokonał kradzieży zabawek na łączną sumę 452 złotych. Brakuje również szuflady kasy fiskalnej, w której był bilon w ilości 58 złotych. W załączeniu przedkładam listę skradzionych przedmiotów. Ja nie wiem kto mógł tego czynu dokonać oraz nikogo o to nie podejrzewam. Wartość powstałych strat szacuję na kwotę 510 złotych na moją szkodę” (k. 48). Zaznaczyć przy tym należy, iż pokrzywdzony J. N. w toku prowadzonego postępowania

przygotowawczego nie podnosił ponadto aby sprawca przełamując zabezpieczenia dokonał zniszczenia rzeczy o sporej, niebagatelnej wartości, znacznie przekraczającej wartość skradzionych rzeczy.

We wniesionym w niniejszej sprawie akcie oskarżenia oskarżyciel publiczny oskarżył A. B. m.in. o to, że w nocy z 18 na 19 lipca 2013 roku w Ś. woj. (...) w sklepie z zabawkami przy ul. (...), po uprzednim zerwaniu kłódki a następnie wyłamaniu drzwi dostał się do wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia szufladę kasy fiskalnej z pieniędzmi w kwocie 58 zł oraz różnego rodzaju zabawki i plecak dziecięcy, czym spowodował straty w mieniu w łącznej kwocie 510 zł na szkodę J. N. to jest o czyn z art. 279 § 1 kk.

W toku prowadzonego postępowania sądowego pokrzywdzony J. N. wniósł do Sądu Rejonowego w Świdnicy powództwo cywilne w którym domagał się zasądzenia na rzecz wymienionego łącznej kwoty 6.898 zł. Procedując w sprawie sąd rejonowy nie wypowiedział się co do wniesionego przez wymienionego powództwa, podczas gdy powinien wydać decyzję procesową w powyższym zakresie (art.65 kpk), a w wypadku przyjęcia powództwa cywilnego rozpoznać je bądź pozostawić bez rozpoznania (art.415 kpk).

Brak odniesienia się do powództwa cywilnego jakkolwiek nie może być uznane za prawidłowe, nie było jednakże uchybieniem tego rodzaju, iż skutkować by musiało koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku we wskazanym zakresie, bowiem prowadziłoby to do procedowania przez sąd karny jedynie w zakresie powództwa cywilnego z jednej strony, z drugiej zaś nie jest możliwe uchylene wyroku w zakresie w jakim nie wydano rozstrzygnięcia. W wydanym wyroku na podstawie art. 72 §2 kk sąd I instancji zobowiązał natomiast oskarżonego A. B. do naprawienia szkody w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. N. kwoty 510 zł.

W niniejszej sprawie wina i sprawstwo oskarżonego odnośnie przypisanego mu czynu popełnionego na szkodę J. N. nie budzą wątpliwości, brak jest także podstaw do kwestionowania przyjętej przez sąd rejonowy kwalifikacji prawnej wskazanego powyżej czynu jaki został przypisany zaskarżonym wyrokiem A. B.. Zważyć należy, iż jakkolwiek w doktrynie i praktyce orzeczniczej prezentowane są m.in. stanowiska, iż przyjmuje się, że zazwyczaj uszkodzenie mienia (art. 288) jest konsumowane przez kradzież z włamaniem (art. 279 § 1). Jednakże - jak słusznie zauważył SN w wyroku z dnia 18 grudnia 1985 r.: "Przepis o kradzieży z włamaniem (...) konsumuje przepis o zniszczeniu lub uszkodzeniu mienia (...) wtedy, gdy szkoda wyrządzona włamaniem jest nieporównywalnie niższa od szkody wyrządzonej kradzieżą. W wypadku zasadniczego odwrócenia proporcji szkód nie da się już zasadnie mówić o konsumpcji i trzeba przyjmować kumulatywny zbieg wspomnianych przepisów" (Rw 1148/85, OSNKW 1986, nr 11-12, poz. 95, z glosą Pałczyńskiej, PiP 1989, z. 8); por. też wyrok SN z dnia 22 listopada 1994 r., II KRN 227/94, OSNKW 1995, nr 1-2, poz. 5.(por. Mozgawa M. (red.), Budym – Kulik M., Kozłowska – Kalisz P., Kulik M. kodeks Karny komentarz System Informacji Prawnej Lex), rzecz jednak w tym, iż w sprawie niniejszej sąd orzekający takimi dowodami pozwalającymi na jednoznaczne stwierdzenie zaistnienia takiej sytuacji (tj. aby szkoda spowodowana zniszczeniem rzeczy wyrządzona w związku z dokonaniem włamaniem była znacznie wyższa od szkody wyrządzonej kradzieżą dokonaną w czasie tego zajścia nie dysponował. Ponadto w treści przedstawionego oskarżonemu w powyższym zakresie zarzutu wskazanego w akcie oskarżenia okoliczność taka nie została przez oskarżyciela publicznego opisana i przedmiotem skargi nie pozostawała.

Z tych też względów orzeczono jak w wyroku.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa orzeczono na podstawie 624 § 1 kpk w oparciu o zasadę słuszności zwalniając oskarżyciela posiłkowego J. N. od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.